

Milí přátelé,

Srdečně Vás zdravím z vesnice Rangajan nacházející se ve východním cípu Indie. Celkem je v této oblasti sedm států nazývaných „seven sisters“ neboli „sedm sester.“ Po dvouměsíčním nejistém čekání na dobrolnické vízum, kdy nebylo jisté, zda vůbec někam pojedu, se začátkem prosince 2014 daly věci do pohybu. Dostal jsem vízum s platností jeden rok a konečně jsem mohl vyrazit na cestu. Jelikož byly v období před Vánoci přeplněné vlaky, musel jsem pár dnů zůstat v Dillí. Pak mě čekala téměř dvoudenní cesta vlakem, která proběhla relativně v klidu (jen jednu noc spal pode mnou chlapík, co by svým chrápáním zahnal na ústup i armádu Alexandra Velikého... kdo ví, možná právě takhle ho tehdy v Indii porazili) a přibližně týden po opuštění svého rodiště jsem dorazil do Rangajanu.

Místní salesiánská komunita čítá celkem tři otce – otec Joseph Pampackal (hlava komunity, školy i technického učiliště), otec Albert a otec Rajesh. Dále je tady bratr Ranjan. Přijel jsem právě na konec školního roku a začátek prázdnin. Škola byla zavřená a dětí tady bylo jen pár. Prosinec a první polovina ledna jsou tedy pro dobrovolníka v těchto místech příležitostí pro cestování po Indii. Spolu s druhým dobrovolníkem Jonášem, který bydlí v cca 8 km vzdáleném Golaghatu, jsme proto tuto možnost využili a vyrazili do Káthmándú a následně do Darjeelingu. Pokud máte zájem o detailnější popis zážitků z cest, navštivte můj dobrovolnický blog (viz adresa na konci tohoto dopisu).

Zpět do Assamu jsme se vrátili asi v polovině ledna 2015. Zbývajícím týdnem prázdnin jsem využil k regeneraci z cest, k zařazení nejrůznějších věcí, k seznámení s učebnicemi, podle nichž budu učit a především jsem začal konečně poznávat místo svého působení. Mají zde základní školu tvořenou jednou třídou „nursery“ (předškolčata kolem tří let), jednou třídou „kindergarden“ (3-4 roky) a deseti třídami různé velikosti od 30ti až po 80 studentů. Mým hlavním úkolem zde je učit matematiku v Class 4 a předmět nazvaný General Science (přírodní vědy) v Class 5 a Class 7. Právě třída Class 5 je tvořena zmíněnými osmdesáti studenty a občas to bývá docela náročné. Nicméně po dvou týdnech učení mám zatím stále děti rád a mnohé z nich mají rády General Science :) Učím 15 hodin týdně a možná se to dočasně zvýší na 17, protože otec Albert musí odjet na tříměsíční školení. Více se opět dozvíte na mém blogu, jak budou přibývat další a další články.

Pro vzdálenější studenty je tady malý hostel. V tuto chvíli pouze pro kluky, protože budova ještě není dokončená. Kluci mívají večer čas vyhrazený pro samostudium, tak jim někdy chodím pomáhat s učením, podle toho, jak mi zbývá čas a energie. V sobotu nacvičujeme písně na nedělní mši. Doprovázení assámských písní na kytaru je úkol vcelku netriviální, nicméně zkusím to a dokonce pozoruju i nějaké pokroky :) Mají jinou rytmiku a u většiny písní nemají napsané akordy (nehledě k tomu, že texty mají napsané v svém – pro mě nečitelném – písmu). Ale už se začínám chytat. Za pár týdnů už by to mohlo za něco stát. Kromě školy a hostelu tady máme technické učiliště a ubytování pro jeho studenty i studentky. S těmi jsem v kontaktu jen okrajově. Občas se potkáváme venku, jinak když se cvičí písničky na mši. Mé povinnosti ohledně technického učiliště jsou zatím veškeré žádné.

Poslední tři dny ve škole nebyly věnovány klasickému studiu, ale probíhaly Sports and Games – takové malé lokální olympijské hry. Studenti páté až desáté třídy rozdělení do čtyř týmů spolu soupeřili v nejrůznějších disciplínách. Mimo klasický běh na různé vzdálenosti, hod diskem, hod

oštěpem či skok do dálky a do výšky probíhaly i netradiční sporty jako Cycle-slow race aneb kdo dokáže jet nejpomaleji na kole nebo třeba kohoutí zápasy, kdy skáčete na jedné noze ve vymezeném kruhu a snažíte se shodit ostatní. Samozřejmě nechyběly soutěže a hry pro nejmenší. Já osobně jsem soutěžení sledoval převážně přes displej videokamery. Teď mě čeká zpracování materiálu a mělo by z toho být asi půlhodinové video.

Závěr svého prvního dopisu chci využít k vyjádření díky. Velmi děkuji všem, kteří jakkoliv přispěli k tomu, že jsem nakonec přece jenom mohl do té Indie odjet. Už po prvních dvou měsících mohu bez váhání prohlásit tuto svou dobrovolnickou službu za jednu z nejpřínosnějších zkušeností v mém životě. Důvody k tomuto tvrzení jsou velmi prosté. Nacházím se ve zcela odlišném prostředí (kulturním, jazykovém, gastronomickém, meteorologickém, sociálním...) a moje práce zahrnuje širokou škálu úkolů (od učení u tabule přes individuální doučování, hru na kytaru podle sluchu, tvorbu videa...). Poznávám nejenom členy místní salesiánské komunity, ale také kolegy učitele, lidi ve městě a místní studenty. Tisíceré díky Vám všem a pokud zrovna neuvažujete o tom, že byste vyjeli jako dobrovolníci (což byste měli pečlivě zvážit!), nabízím alespoň částečné zprostředkování svých postřehů a zážitků na následující webové adrese:

doindieazpet.blogspot.com

Přeji Vám příjemné únorové dny plné Božího požehnání!

Martin Hlaváč